

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 530

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 29 iulie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 812 din 3 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373 ¹ din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 896 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 227 alin. (1) lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	8-9
Decizia nr. 867 din 24 iunie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287 ⁸ și art. 287 ¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii	3-5	Decizia nr. 900 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136 ¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și ale art. 118 din Codul penal.....	10-12
Decizia nr. 877 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) — (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010	6-8	Decizia nr. 924 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2 alin. 1 lit. a) și art. 12 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și a prevederilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate	12-15
		Decizia nr. 933 din 6 iulie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 812**

din 3 iunie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2009 privind modificările art. 373¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Ioan Marghit în Dosarul nr. 4.209/182/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.209/182/2009, **Tribunalul Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2009 privind modificările art. 373¹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Victor Ioan Marghit într-un dosar având ca obiect o cerere de încuviințare a executării silite.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că dispozițiile legale criticate încalcă art. 16 alin. (1) și art. 21 alin. (1), (2) și (3), creditorul fiind privilegiat, iar debitorul discriminat, debitorul fiind în imposibilitate de a-și apăra drepturile, interesele sale legitime, fiindu-i îngrădit accesul la justiție în cadrul unui proces echitabil.

Tribunalul Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 42/2009 privind modificările art. 373¹ din Codul de procedură civilă.

Examinând excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, Curtea constată că în realitate obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 373¹ din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, prevederi ce au următorul conținut: „*Cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu prevede altfel. Acesta, de îndată, va solicita instanței de executare încuviințarea executării silite, înaintându-i în copie cererea de executare și titlul respectiv.*

Asupra cererii de încuviințare, președintele instanței de executare se pronunță prin încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților. Încheierea de încuviințare a cererii de executare silită nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

După încuviințarea cererii potrivit alin. 2, la instanța de executare se va alcătui un dosar privind executarea, la care executorul judecătoresc este obligat să depună câte un exemplar al fiecărui act de executare, în termen de 48 de ore de la efectuarea acestuia.

În tot cursul executării, executorul judecătoresc este obligat să aibă rol activ, stăruind, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, cu respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și ale altor persoane interesate.

Dacă socotește că este în interesul executării, executorul judecătoresc îl va putea invita pe debitor pentru a-i cere, în scris, în condițiile legii, lămuriri în legătură cu veniturile și bunurile sale asupra cărora se poate efectua executarea, cu arătarea locului unde se află acestea, precum și pentru a-l determina să execute de bunăvoie obligația sa, arătându-i consecințele la care s-ar expune în cazul executării silite.

Refuzul nejustificat al debitorului de a se prezenta ori de a da lămuririle necesare, precum și darea de informații incomplete ori eronate atrag răspunderea acestuia pentru toate prejudiciile cauzate, precum și aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 108² alin. 2, dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei fapte prevăzute de legea penală.

În situația prevăzută de art. 371⁷ alin. 1, executorul judecătoresc este dator să pună în vedere părții să își îndeplinească de îndată obligația de avansare a cheltuielilor de executare.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind liberul acces la justiție, art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 124 alin. (1) și (2) privind înfăptuirea justiției, precum și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate instituie reguli speciale de procedură privind exercitarea căilor de atac. Aceste dispoziții nu contravin prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției. Rațiunea pentru care legiuitorul delegat a înlăturat, atât pentru creditor, cât și

pentru debitor, calea de atac împotriva încheierii de încuviințare a cererii de executare silită este aceea a celerității ce se justifică în această etapă procesuală. Astfel, creditorul este lipsit de interes să atace o hotărâre prin care i s-a admis cererea, iar debitorul are posibilitatea de a-și apăra drepturile, în raport cu orice incident de executare silită, pe calea contestației la executare.

Cu privire la încheierea de respingere a cererii de încuviințare a executării silite, nu există interesul debitorului de a ataca o asemenea hotărâre și de aceea nici nu a fost prevăzută pentru el calea de atac a recursului. În schimb, creditorul are posibilitatea de a-și apăra drepturile prin exercitarea căii de atac a recursului, posibilitate pe care în domeniul executării silite debitorul o are asigurată prin dreptul de a formula contestații împotriva oricărui act de executare.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 373¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Ioan Marghit în Dosarul nr. 4.209/182/2009 al Tribunalului Maramureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 867

din 24 iunie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287⁸ și art. 287¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială Marcatin — S.A. din București și Societatea Comercială Marcaplast — S.A. din Otopeni în Dosarul nr. 29.352/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă partea Consiliul General al Municipiului București — Administrația Străzilor, reprezentată de consilierul juridic Ilona Iovanescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287⁸ și art. 287¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care susține respingerea excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a criticilor formulate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 29.352/3/2009, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287⁸ și art. 287¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Societatea Comercială Marcatin — S.A. din București și Societatea Comercială Marcaplast — S.A. din Otopeni.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii consideră că dispozițiile legale criticate lipsesc de efect garanțiile instituite prin art. 287⁷ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, care prevăd condițiile în care instanța poate dispune suspendarea unei proceduri de achiziție publică cu consecința directă a imposibilității autorității contractante de a încheia contractul de achiziție publică. Normele reglementate prin art. 287⁸ și art. 287¹⁰ alin. (1) din ordonanță au caracter discriminatoriu, întrucât recunosc dreptul de a solicita suspendarea procedurii unor persoane aflate în situații fundamentale diferite: ofertanții care au contestat cu bună-credință procedura de atribuire, respectiv ofertanții de rea-credință care au contestat în mod abuziv o atare procedură. De asemenea, este lezată dreptul agenților economici de a-și exercita activitatea economică și este afectat dreptul de proprietate al ofertanților declarați câștigători ai procedurii de achiziție publică, care, deși nu a fost suspendată de instanță, nu se poate finaliza ca urmare a aplicării dispozițiilor criticate.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele legale criticate nu sunt de natură a leza drepturile constituționale ale părților care participă transparent și legal la procedurile prevăzute de lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 287⁸ și ale art. 287¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 287⁸: „(1) *Indiferent de decizia instanței cu privire la suspendarea procedurii de atribuire, autoritatea contractantă nu are în nicio situație dreptul de a încheia contractul înainte de soluționarea cauzei de către instanță.*

(2) *În cazul în care hotărârea prin care instanța a soluționat cauza este comunicată înainte de expirarea termenelor prevăzute la art. 205 alin. (1) și la art. 206 alin. (3), inclusiv când aceste termene privesc cazurile prevăzute la art. 287¹² alin. (1) și la art. 287¹³ lit. a), autoritatea contractantă are dreptul de a încheia contractul numai după împlinirea termenelor respective.*

(3) *În cazul în care, în cadrul aceleiași proceduri de atribuire, autoritatea contractantă achiziționează produse, servicii sau lucrări defalcate pe loturi, prevederile alin. (1) sunt aplicabile numai asupra loturilor pentru care s-a formulat acțiune în justiție.”;*

— Art. 287¹⁰ alin. (1): „*Instanța constată nulitatea contractului în următoarele cazuri:*

a) *autoritatea contractantă a atribuit contractul fără să respecte obligațiile referitoare la publicarea unui/unei anunț/invitații de participare conform prevederilor prezentei ordonanțe de urgență;*

b) *au fost încălcate prevederile art. 205 alin. (1), art. 206 alin. (3), art. 277 alin. (3) sau ale art. 287⁸ alin. (1) și (2), dacă această încălcare a privat operatorul economic interesat de posibilitatea de a formula o cale de atac înainte de încheierea contractului, în cazul în care această încălcare este combinată cu încălcarea altor dispoziții în materia achizițiilor publice, dacă această din urmă încălcare a afectat șansele operatorului economic interesat de a obține contractul;*

c) *autoritatea contractantă nu a respectat prevederile art. 150 sau ale art. 158—160.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 44, 45 și 53.

Examinând dispozițiile care fac obiectul criticilor de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit prevederilor art. 286 alin. (2) din ordonanță, litigiile privind desfășurarea procedurilor de atribuire a contractelor care intră în sfera de aplicare a dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență, precum și cele privind drepturile și obligațiile contractate în cadrul acestor proceduri se soluționează de urgență și cu precădere, potrivit dispozițiilor art. 720²—720⁷ și ale art. 720⁹ din Codul de procedură civilă, referitoare la soluționarea litigiilor în materie comercială. În cazuri temeinic justificate, în scopul prevenirii unor pagube iminente, instanța poate să dispună, la cererea părților interesate, măsuri cu caracter provizoriu de suspendare sau care să asigure suspendarea, în stadiul în care se află, a procedurii de atribuire. Instanța soluționează cererea de suspendare luând în considerare consecințele probabile ale acestei măsuri asupra tuturor categoriilor de interese ce ar putea fi lezate, inclusiv asupra interesului public. Însă, în cazul în care consecințele negative ale suspendării procedurii de atribuire

sunt mai mari decât beneficiile lor, instanța poate respinge cererea de suspendare, cu condiția ca această hotărâre să nu prejudicieze niciun alt drept al persoanei care a înaintat cererea.

În acest context, dispozițiile art. 287⁸ din ordonanță prevăd că, indiferent de decizia instanței cu privire la suspendarea procedurii de atribuire, autoritatea contractantă nu poate încheia contractul înainte de soluționarea pe fond a cauzei de către instanță. Prin urmare, în cazul respingerii cererii de suspendare, textul de lege criticat reglementează posibilitatea autorității contractante de a continua procedura de atribuire, însă împiedică finalizarea acesteia, respectiv încheierea contractului de achiziție publică, de concesiune de lucrări publice sau de servicii.

Dispozițiile art. 287¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 enumeră cazurile de nulitate a contractelor, printre care și cel referitor la încălcarea prevederilor art. 287⁸ alin. (1) și (2) din ordonanță. Textul de lege criticat apare ca un mijloc de garanție a principiului legalității, asigurând realizarea celor două funcții ale nulității: preventivă, respectiv sancționatorie.

În ceea ce privește susținerile autorului excepției, potrivit cărora dispozițiile criticate ar crea o situație egală tuturor ofertanților care contestă procedura de atribuire a contractelor de achiziții publice, indiferent de poziția subiectivă pe care au avut-o în momentul exercitării dreptului la contestație, buna sau rea-credință, ceea ce ar echivala cu încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că acestea nu sunt întemeiate.

Astfel, Curtea observă că cererea de suspendare a procedurii de atribuire poate fi respinsă de către instanța judecătorească în considerarea consecințelor probabile ale măsurii asupra tuturor categoriilor de interese ce ar putea fi lezate sau pe motivul că efectele negative ale suspendării sunt mai mari decât beneficiile lor, deci fără a fi relevante aspecte ce țin de exercitarea cu bună sau rea-credință a drepturilor procesuale de către contestator. Or, respingerea cererii de

suspendare poate constitui expresia culpei procesuale a părții care a formulat-o, dar nicidecum nu echivalează cu exercitarea cu rea-credință a dreptului său de a se adresa justiției. Prin urmare, Curtea apreciază că dispozițiile art. 287⁸ din ordonanță asigură o aplicare nediscriminatorie tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei, fără a crea privilegii vreunei categorii de participanți la procedura de atribuire a contractelor.

În ceea ce privește critica potrivit căreia prevederile art. 287⁸ și ale art. 287¹⁰ alin. (1) din ordonanță lezează dreptul de proprietate al agenților economici și dreptul acestora de a-și exercita activitatea, Curtea reține că rațiunea pentru care legiuitorul a instituit interdicția încheierii contractului de achiziție publică, de concesiune de lucrări publice sau de servicii, în cazul în care instanța nu a soluționat cauza având ca obiect desfășurarea procedurii de atribuire a acestui contract, a fost aceea de a preîntâmpina încheierea unor contracte nelegale care ulterior ar fi anulate în temeiul dispozițiilor legale. Prin urmare, scopul urmărit de legiuitor a fost acela de a asigura stabilitatea raporturilor juridice comerciale care se nasc între părți prin încheierea unor astfel de contracte și, în mod mediat, de a garanta tocmai accesul liber al persoanei la o activitate economică, în condițiile respectării drepturilor și libertăților celorlalte persoane participante la procedura de atribuire.

Referitor la critica de neconstituționalitate prin raportare la art. 53 din Constituție, Curtea constată că dispozițiile legale criticate dau expresie unor exigențe pe care legiuitorul este singurul abilitat să le stabilească în valorificarea dreptului persoanei la exercitarea unei activități economice. Astfel, Curtea constată că obligația autorității contractante de a nu încheia contractul cu ofertantul, a cărui ofertă a fost stabilită ca fiind câștigătoare, înainte de soluționarea cauzei de către instanță, nu încalcă dispozițiile constituționale ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287⁸ și art. 287¹⁰ alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială Marcatin — S.A. din București și Societatea Comercială Marcaplast — S.A. din Otopeni în Dosarul nr. 29.352/3/2009 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 iunie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 877

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) — (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ingrid Alina Tudora	—magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) — (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, excepție ridicată de Liviu Vasiliu în Dosarul nr. 9.312/4/2009 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată.

În acest context, este criticată evoluția legislativă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, astfel cum a fost modificată succesiv prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2010 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, autorul excepției apreciind că nu se justifică măsura adoptată de legiuitor prin amânarea, în mod nejustificat, a plății unor sume prevăzute în titluri executorii, având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, inclusiv din sistemul justiției. În continuare, arată că prin reglementarea criticată se conferă statului-debitor privilegiul ca, invocând dificultăți economice, să amâne, dincolo de orice termen rezonabil, fără niciun fel de justificare (cel puțin în ceea ce privește anul 2011), executarea obligațiilor de plată față de creditorii. Depune concluzii scrise la dosar.

Reprezentantului Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 188/2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.312/4/2009, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) — (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri**

executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, excepție ridicată de Liviu Vasiliu într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 se instituie o procedură specială, derogatorie, în considerarea calității de debitor al statului, procedură ce înlătură dreptul creditorului de a urmări silit sumele de bani aparținând domeniului privat al statului, deși acestea sunt supuse regimului de drept comun. Astfel, se conferă statului, deși este debitor, privilegiul de a amâna și eșalona sumele din bugetele instituțiilor publice necesare executării obligațiilor de plată față de creditorii. Totodată, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 restrânge accesul la justiție, prin blocarea totală a fazei execuționale, dându-se posibilitatea organelor administrative ale statului să prelungească în mod nejustificat executarea titlurilor executorii deținute de personalul care lucrează în cadrul instituțiilor bugetare. În final, susține că, prin crearea unui regim juridic special, derogatoriu și privilegiat față de cel de drept comun, înfrânge principiul constituțional al egalității modului de ocrotire a proprietății private.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă consideră că reglementarea criticată este neconstituțională și contravine art. 1, 21 și 125 din Legea fundamentală. Astfel, arată că prin intervenția legiuitorului într-un domeniu de competență exclusivă a instanțelor judecătorești, cum este cel al suspendării executării silită, se încalcă principiul separației puterilor în stat. De asemenea, consideră că, prin împiedicarea creditorilor de a-și valorifica drepturile lor, se încalcă și principiul accesului liber la justiție, executarea silită fiind una dintre componentele procesului civil.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât contravin art. 1, 21 și 125 din Legea fundamentală. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.055/2008, prin care s-a statuat că „o dispoziție legală prin care se suspendă cursul judecății sau executarea hotărârilor judecătorești definitive referitoare la anumite cauze determinate este neconstituțională”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1 alin. (1) — (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 18 iunie 2009. Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45 din 19 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 20 mai 2010, astfel încât în prezent reglementarea criticată, asupra căreia urmează a se pronunța, are următorul conținut:

„Art. 1. — (1) Plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sectorul bugetar, devenite executorii până la data de 31 decembrie 2009, se va realiza după o procedură de executare care începe astfel:

a) în anul 2012 se plătește 34% din valoarea titlului executoriu;

b) în anul 2013 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu;

c) în anul 2014 se plătește 33% din valoarea titlului executoriu.

(2) În cursul termenului prevăzut la alin. (1) orice procedură de executare silită se suspendă de drept.

(3) Sumele prevăzute la alin. (1) plătite în temeiul prezentei ordonanțe de urgență se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul Național de Statistică.

(4) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin sectorul bugetar se înțelege autoritățile și instituțiile publice a căror finanțare se asigură astfel:

a) integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

b) din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, după caz;

c) integral din venituri proprii.”

Autorul excepției susține că reglementarea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (2) potrivit cărora „nimeni nu este mai presus de lege”, art. 44 alin. (1) și (2) care garantează dreptul de proprietate privată, precum și art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești având ca obiect acordarea unor drepturi salariale stabilite în favoarea personalului bugetar urmau să fie plătite eșalonat

începând cu anul 2010, pentru hotărârile devenite executorii până la sfârșitul anului 2009, și începând cu 2011, pentru cele devenite executorii până la finalul acestui an.

Prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 45/2010, s-a amânat plata acestor drepturi salariale câștigate în instanță, ca urmare a constrângerilor bugetare impuse de situația economică actuală, astfel încât, ca urmare a modificărilor aduse prin acest act normativ, plata sumelor prevăzute prin hotărâri judecătorești, devenite executorii până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se va face astfel: 34% din valoarea titlului executoriu — în anul 2012, și 33% din valoarea titlului executoriu — în anul 2013, respectiv în anul 2014. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, reglementează eșalonarea plății unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar.

Instituirea acestei măsuri a fost determinată de existența unui număr substanțial de cauze având ca obiect acordarea de drepturi salariale, care a condus la o imposibilitate a autorității statale de a executa hotărârile judecătorești pronunțate deja în această materie, în special în actualul context de acută criză economică. Adoptarea actului normativ supus controlului de constituționalitate a fost determinată de circumstanțele excepționale care au impus instituirea unor măsuri prin care să fie limitată temporar exercitarea drepturilor decurgând din hotărârile judecătorești irevocabile pronunțate în materia respectivă, fără ca prin aceasta să se aducă atingere substanței înseși a acestor drepturi.

Pentru a evita devalorizarea sumelor ce fac obiectul titlurilor executorii, ordonanța de urgență prevede că acestea se actualizează cu indicele prețurilor de consum, ceea ce garantează o executare în totalitate a creanței. Acest mecanism asigură executarea integrală a titlului, acordând totodată statului posibilitatea să identifice resursele financiare necesare achitării acestor sume.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 are în vedere rezolvarea unei situații extraordinare, prin reglementarea unor măsuri cu caracter temporar și derogatorii de la dreptul comun în materia executării hotărârilor judecătorești. Măsurile instituite urmăresc un scop legitim — asigurarea stabilității economice a țării — și păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere — executarea eșalonată a hotărârilor judecătorești în cauză. Totodată, măsurile reglementate au un caracter pozitiv, în sensul că Guvernul recunoaște obligația de plată a autorității statale și se obligă la plata eșalonată a titlurilor executorii, modalitate de executare impusă de situația de excepție pe care o reprezintă, pe de o parte, proporția deosebit de semnificativă a creanțelor astfel acumulate împotriva statului și, pe de altă parte, stabilitatea economică a statului român în actualul context de acută criză economică națională și internațională.

Asupra constituționalității prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 188 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 14 aprilie 2010, Decizia nr. 190 din 2 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 9 aprilie 2010, sau Decizia nr. 713 din 25 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 28 iunie 2010, statuând că acest act normativ nu încalcă normele invocate din Legea fundamentală.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2010, excepție ridicată de Liviu Vasiliu în Dosarul nr. 9.312/4/2009 al Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 896

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 227 alin. (1) lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 227 lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vega Som” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc în Dosarul nr. 3.105/96/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Călin Rusu, cu delegație la dosar, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției formulează o cerere de renunțare la judecată.

Referitor la cererea formulată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea acesteia, arătând că în procedura din fața Curții Constituționale nu se pot formula astfel de cereri.

Curtea respinge cererea formulată, întrucât, în temeiul art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în fața instanței constituționale nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la stingerea procesului.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care lasă la aprecierea Curții soluționarea excepției formulate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că intervenția instanței de judecată are loc numai când există neînțelegeri grave între asociații societății comerciale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.105/96/2008, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 227 lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vega Som” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva sentinței prin care a fost dizolvată societatea comercială în cauză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate consacră o ingerință în libertatea comerțului. Se arată că o societate comercială nu ar trebui să fie dizolvată prin voința statului, în condițiile în care unul dintre asociați dorește continuarea activității societății, iar aceasta nu are niciun fel de datorii de plată restante.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât statul trebuie să asigure siguranța circuitului comercial, iar acest lucru presupune

asanarea economiei și comerțului de acele societăți comerciale care din varii motive nu mai pot funcționa în condiții normale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 227 lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. În realitate, se observă că obiect al excepției sunt dispozițiile art. 227 alin. (1) lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990, care au următorul cuprins:

„(1) *Societatea se dizolvă prin: [...]*

b) imposibilitatea realizării obiectului de activitate al societății sau realizarea acestuia; [...]

e) hotărârea tribunalului, la cererea oricărui asociat, pentru motive temeinice, precum neînțelegerile grave dintre asociați, care împiedică funcționarea societății.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) teza întâi referitoare la libertatea comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 227 alin. (1) lit. b) și e) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Vega Som” — S.R.L. din Miercurea-Ciuc în Dosarul nr. 3.105/96/2008 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Benke Károly

Textul constituțional pretins încălcat consacră o obligație de rezultat din partea statului, și anume aceea ca prin măsurile pe care le promovează să creeze un cadru legislativ care să permită operatorilor economici să își desfășoare activitatea economică în mod liber și neîngrădit. Totuși, această libertate economică nu poate fi absolutizată, întrucât ar crea grave disfuncționalități la nivelul economiei statului și ar putea în final afecta stabilitatea economică a acestuia. Pentru a evita o asemenea finalitate și pentru a crea un climat de ordine și încredere la nivel economic, din punct de vedere constituțional, statul este îndrituit să adopte măsuri legislative eficiente și energice. Desigur, aceste măsuri în final nu trebuie să aibă ca rezultat tocmai negarea libertății comerțului, ci să se constituie într-un adevărat corolar al acestuia.

În aceste categorii de măsuri se încadrează și dispozițiile legale ce vizează dizolvarea societăților comerciale. Statul, reglementând asemenea măsuri, veghează la securitatea circuitului comercial și, pentru a asigura acel climat de ordine și încredere la nivel economic, a prevăzut eliminarea de pe piață a operatorilor economici care înregistrează grave disfuncționalități la nivel organizatoric și funcțional. Desigur, această măsură nu trebuie privită întotdeauna ca o sancțiune, dovadă că dizolvarea societății comerciale se poate face și ca urmare a realizării obiectului de activitate a acestuia, ceea ce este o consecință firească a epuizării scopului pentru care a fost creată societatea în cauză.

Dizolvarea pe fondul existenței unor neînțelegeri grave între asociați este o măsură extremă ce privește societatea comercială, însă statul a pus la dispoziția asociaților și alte măsuri menite a evita această finalitate ultimă, spre exemplu, retragerea asociatului sau excluderea acestuia. În schimb, dizolvarea prin imposibilitatea realizării obiectului de activitate a societății este o consecință firească a faptului că societatea nu își mai poate atinge scopul pentru care a fost înființată. Astfel, Curtea constată că existența unor neînțelegeri grave între asociați sau imposibilitatea realizării obiectului de activitate a societății sunt motive suficiente pentru a dizolva societatea în cauză și de a asigura astfel eliminarea operatorilor economici care prezintă neîncredere sau incertitudine, deci un pericol iminent pentru circuitul comercial.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 900

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și ale art. 118 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și ale art. 118 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Vașvari în Dosarul nr. 5.322/337/2009 al Judecătoriei Zalău.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, domnul avocat Friedmann Nicolescu, membru al Baroului București. Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției. Acesta reiterează argumentele expuse în motivarea scrisă a excepției și solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Observând că autorul excepției critică de fapt neconstituționalitatea extrinsecă a unei ordonanțe de urgență care a modificat Legea nr. 295/2004, precizează că nu este aplicabil art. 115 alin. (1) din Constituție, ale cărui prevederi trebuie respectate în cazul edictării unei ordonanțe simple. În schimb, pentru emiterea valabilă a unei ordonanțe de urgență este necesară respectarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, exigențele prevăzute de acestea fiind întrunite în ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 295/2004. Referitor la pretinsa neconstituționalitate a art. 118 din Codul penal, arată că autorul excepției învederează probleme de coroborare și aplicare a acestuia, care nu intră în competența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 5.322/337/2009, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și ale art. 118 din Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Ștefan Vașvari într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unei rezoluții a Parchetului de pe lângă Tribunalul Sălaj.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, întrucât au fost introduse în lege printr-o ordonanță de urgență a Guvernului. Arată că „delegarea legislativă de a adopta ordonanțe de urgență se încadrează exclusiv în dispozițiile art. 108 alin. (1) și (3) din Constituția României”. Or, „în cauză nu a existat o lege specială de abilitare”, astfel că „ordonanța s-a

emis de Guvern cu depășirea limitelor delegării”. De asemenea, precizează că, din interpretarea art. 7 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale rezultă că, „ulterior apariției unei legi, nu se poate dispune incriminarea unei persoane care a dobândit legal un bun”.

În ceea ce privește prevederile art. 118 din Codul penal, autorul excepției susține că încalcă dispozițiile din Legea fundamentală referitoare la protecția proprietății private, nefiind corelate cu situațiile prevăzute de legea penală la înlocuirea răspunderii penale, în special cu cele din art. 18¹ alin. (1) și (3) din Codul penal. Arată că măsura confiscării bunului legal dobândit se face numai în temeiul unei legi, de către autoritatea judecătorească, nu de organele poliției sau ale parchetului, în legătură cu care precizează că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de la Luxemburg s-a constatat că fac parte din organele administrative.

Judecătoria Zalău nu și-a exprimat opinia cu privire la constituționalitatea textelor de lege criticate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că interdicția reglementării în domenii care fac obiectul legii organice este prevăzută de art. 115 alin. (1) din Constituție pentru ordonanțele emise de Guvern în temeiul unei legi speciale de abilitare adoptate de Parlament, iar nu și în cazul ordonanțelor de urgență, care se adoptă de către Guvern în temeiul art. 115 alin. (4) din Legea fundamentală. Precizează totodată că deposedarea unei persoane de anumite bunuri sau valori în executarea unei sancțiuni penale, contravenționale, administrative ori civile sau a unei măsuri de confiscare specială, prevăzute de lege, nu constituie expropriere și nu încalcă în niciun alt mod dreptul de proprietate garantat constituțional, astfel cum a reținut și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.060/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 30 iunie 2004, introduse prin art. I pct. 28 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2008 pentru

modificarea și completarea Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 17 martie 2008. De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 118 din Codul penal. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 136¹ din Legea nr. 295/2004: *„Deținerea sau portul de armă neletală din categoria celor supuse autorizării, fără drept, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 1 an.”;*

— Art. 118 din Codul penal: *„Sunt supuse confiscării speciale:*

a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;

b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Această măsură nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor săvârșite prin presă;

c) bunurile produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni, dacă au fost utilizate la comiterea acesteia și dacă sunt ale infractorului. Când bunurile aparțin altei persoane confiscarea se dispune dacă producerea, modificarea sau adaptarea a fost efectuată de proprietar ori de infractor cu știința proprietarului;

d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte sau pentru a răsplăti pe făptuitor;

e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;

f) bunurile a căror deținere este interzisă de lege.

În cazul prevăzut în alin. 1 lit. b), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporționată față de natura și gravitatea infracțiunii, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea infracțiunii și de contribuția bunului la producerea acesteia.

În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu sunt ale infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se confiscă echivalentul în bani al acestora.

Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.

Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).

Instanța poate să nu dispună confiscarea bunului dacă acesta face parte din mijloacele de existență, de trebuință zilnică ori de exercitare a profesiei infractorului sau a persoanei asupra căreia ar putea opera măsura confiscării speciale.”

În opinia autorului excepției, sunt încălcate următoarele prevederi din Constituție: art. 44 alin. (1), (2), (8) și (9) referitoare la garantarea proprietății private, la prezumția dobândirii licite a averii, la interdicția confiscării averii dobândite licit și la posibilitatea confiscării în condițiile legii a bunurilor destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții; art. 73 alin. (3) lit. h) potrivit căruia infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică; art. 108 alin. (1) și (3) care prevăd că Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe, iar ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare. Se invocă, de asemenea, și următoarele dispoziții din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale: art. 6 paragraful 2 care consacră prezumția de nevinovăție, art. 7 paragraful 2 referitor la legalitatea pedepsei și art. 18 care stabilește că restrângerile drepturilor și libertăților prevăzute de convenție nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu este întemeiată, urmând să o respingă ca atare, pentru argumentele ce se vor arăta în continuare.

În ceea ce privește dispozițiile art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor, care au fost introduse în cuprinsul legii prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 26/2008, Curtea observă că se susține o teză eronată, autorul excepției interpretând în mod greșit prevederile constituționale care permit Guvernului să legifereze pe calea ordonanțelor, simple sau de urgență. Instanța de control constituțional nu poate reține critica potrivit căreia „ordonanța s-a emis de Guvern cu depășirea limitelor delegării”, motivată pe observația că „în cauză nu a existat o lege specială de abilitare”. Curtea constată că, în realitate, interdicția reglementării în domenii rezervate legii organice, potrivit art. 73 alin. (3) din Constituție, vizează exclusiv ordonanțele simple, care se adoptă numai în baza unei legi speciale de abilitare. Dimpotrivă, prin intermediul ordonanțelor de urgență se pot emite reglementări de acest tip, fără să fie necesară, așa cum susține autorul excepției, emiterea vreunei legi de abilitare, dreptul Guvernului de a emite ordonanțe de urgență în domenii rezervate legii organice rezultând din înseși prevederile art. 115 alin. (4) și alin. (5) teza finală din Legea fundamentală. În acest sens a statuat în mod constant Curtea Constituțională, relevante sub acest aspect fiind, de exemplu, Decizia nr. 146 din 25 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 10 mai 2004, sau Decizia nr. 684 din 10 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 931 din 16 noiembrie 2006.

Cât privește prevederile art. 118 din Codul penal, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestora, prin raportare la dispozițiile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată. Astfel, prin Decizia nr. 377 din 30 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 19 octombrie 2004, instanța de contencios constituțional a statuat că deposedarea unei persoane de anumite bunuri sau valori în executarea unei sancțiuni penale, contravenționale, administrative ori civile sau a unei măsuri de confiscare specială, prevăzute de lege, nu constituie expropriere și nu încalcă în niciun alt mod dreptul de proprietate garantat constituțional. Prin urmare, nefiind vorba de nesocotirea dreptului de proprietate, care este protejat și prin prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că în cauza de față nu se poate reține nici nesocotirea art. 18 din documentul internațional mai sus menționat, care stabilește că restrângerile drepturilor și libertăților prevăzute de convenție nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.

Totodată, Curtea Constituțională observă că măsura de siguranță a confiscării speciale nu este o pedeapsă în sensul atribuit de art. 53 din Codul penal, care instituie felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice, motiv pentru care art. 7 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la legalitatea pedepsei nu este incident în cauză.

De asemenea, Curtea constată că măsura confiscării speciale nu este de natură să înfrângă nici prezumția de nevinovăție, care este consacrată de Legea fundamentală în legătură cu libertatea individuală a persoanei, respectiv în ceea ce privește reținerea și arestarea. Măsura confiscării speciale are ca scop, la fel ca celelalte măsuri de siguranță, înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii unor fapte penale, fără să afecteze în vreun fel dreptul persoanei față de care aceasta se dispune de a beneficia de prezumția de nevinovăție pe parcursul întregului proces penal, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

Curtea observă că nu poate primi nici critica dedusă din susținerile autorului excepției, în sensul încălcării principiului separației și echilibrului puterilor în stat, întrucât nu se pune problema vreunei intruziuni a puterii executive în atribuțiile

autorității judecătorești. Aceasta din urmă are ca rol înfăptuirea justiției, or punerea în executare a măsurii confiscării speciale nu este de resortul instanțelor de judecată, ci este firesc ca aceasta să fie adusă la îndeplinire de organe cu atribuții administrative.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 136¹ din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor și al munițiilor și ale art. 118 din Codul penal, excepție ridicată de Ștefan Vașvari în Dosarul nr. 5.322/337/2009 al Judecătorei Zalău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 924

din 6 iulie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2 alin. 1 lit. a) și art. 12 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și a prevederilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.527/84/2008, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1, art. 2 alin. 1 lit. a) și art. 12 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și a prevederilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate**, excepție ridicată de Stelian Buruiană.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2 alin. 1 lit. a) și art. 12 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și a prevederilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de Stelian Buruiană în Dosarul nr. 940/84/2009 conexas la Dosarul nr. 3.527/84/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ziua de 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile din Legea nr. 508/2004 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16, 21, 24, art. 124 alin. (2), art. 131 și 20 raportat la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece Direcția de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este un organ de urmărire penală cu

atribuții speciale a cărui funcționare instituie o diferențiere de tratament între persoanele prezumate a fi săvârșit infracțiuni de drept comun și cele presupuse a fi săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 12 din Legea nr. 508/2004. De asemenea, procurorii care efectuează urmărirea penală în temeiul Legii nr. 508/2004 nu își desfășoară activitatea în cadrul unui parchet constituit în sensul art. 131 din Constituție, întrucât DIICOT nu funcționează pe lângă vreo instanță de judecată.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003, este de observat că autorul excepției s-a limitat la o simplă enunțare a ei, fără a arăta în mod concret în ce constă contrarietatea reclamată.

Tribunalul Sălaj — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 2 alin. 1 lit. a) și art. 12 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.089 din 23 noiembrie 2004, așa cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 131/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 29 decembrie 2006, și prin art. XV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 23 iunie 2010, precum și prevederile art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 50 din 29 ianuarie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 1 din Legea nr. 508/2004: „Art. 1 — (1) Prin prezenta lege se înființează Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, ca structură cu personalitate juridică, specializată în combaterea infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism prin intermediul procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

(3) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență ivite între Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.

(4) Procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este ordonator secundar de credite și, în exercitarea atribuțiilor sale, emite ordine cu caracter intern.

(5) Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se asigură de la bugetul de stat, fondurile destinate Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism fiind evidențiate distinct în bugetul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(6) Anual se constituie un depozit în valoare de 1.000.000 lei pentru acțiuni privind organizarea și constatarea infracțiunilor flagrante sau ocazionate de folosirea investigatorilor sub acoperire, a informatorilor ori colaboratorilor acestora, la dispoziția procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, iar modul său de gestionare și de utilizare se va stabili prin ordin al procurorului-șef al acestei direcții.”;

— Art. 2 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 508/2004: „(1) Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism are următoarele atribuții:

a) efectuarea urmăririi penale pentru infracțiunile prevăzute în prezenta lege și în legile speciale”;

— Art. 12 din Legea nr. 508/2004: „(1) Sunt de competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism următoarele infracțiuni din Codul penal, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și din legi speciale, indiferent de calitatea persoanei, cu excepția celor date în competența Direcției Naționale Anticorupție, după cum urmează:

a) infracțiunile prevăzute de art. 7 și 8 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, cu excepția cazurilor în care infracțiunea gravă este cea prevăzută de art. 215 alin. 1, 2, 3 și 5 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro sau este una dintre cele definite la art. 2 lit. b) pct. 15 și 20 din Legea nr. 39/2003. Dispozițiile art. 9 și 10 din Legea nr. 39/2003 se aplică în mod corespunzător;

b) infracțiunile contra siguranței statului prevăzute în Codul penal și în legile speciale;

c) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului și cele prevăzute în Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată;

d) infracțiunile prevăzute la titlul III, „Prevenirea și combaterea criminalității informatice”, al cărții I din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare;

e) infracțiunile din domeniul proprietății intelectuale și industriale, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

f) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu modificările și completările ulterioare, și cele din Legea nr. 300/2002 privind regimul juridic al precursorilor folosiți la fabricarea ilicită a drogurilor, cu modificările și completările ulterioare;

g) infracțiunile prevăzute în Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, cu modificările și completările ulterioare;

h) infracțiunile prevăzute în Legea nr. 365/2002 privind comerțul electronic, republicată, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

i) infracțiunile prevăzute de Legea nr. 297/2004 privind piața de capital, cu modificările și completările ulterioare;

j) infracțiunile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2001 privind frontiera de stat a României, aprobată cu modificări prin Legea nr. 243/2002, cu modificările și completările ulterioare, și de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 112/2001 privind sancționarea unor fapte săvârșite în afara teritoriului țării de cetățeni români sau de persoane fără cetățenie domiciliată în România, aprobată cu modificări prin Legea nr. 252/2002, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

k) infracțiunile privind traficul de țesuturi, celule și organe umane, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

l) infracțiunile de contrabandă prevăzute în Codul vamal al României, indiferent de valoarea prejudiciului, dacă sunt săvârșite de persoane care aparțin unor grupuri infracționale organizate sau unor asociații sau grupări constituite în scopul săvârșirii de infracțiuni;

m) celelalte infracțiuni prevăzute în Codul vamal al României, dacă sunt conexe sau indivizibile cu alte infracțiuni aflate în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism;

n) infracțiunile prevăzute în Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism, cu modificările și completările ulterioare, dacă banii, bunurile și valorile care au făcut obiectul spălării banilor provin din săvârșirea infracțiunilor date în competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

(2) Procurorii specializați din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism efectuează în mod obligatoriu urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1).

(3) Pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1) săvârșite de minori sau asupra minorilor, urmărirea penală se efectuează de procurori din cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, anume desemnați de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”;

— Art. 7 din Legea nr. 39/2003: „Art. 7. — (1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.

(2) Pedepsa pentru faptele prevăzute la alin. (1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.

(3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.”

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate din Legea nr. 508/2004, Curtea constată că este neîntemeiată susținerea referitoare la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 131, prin faptul că direcția a fost concepută ca o structură cu personalitate juridică, specializată în combaterea infracțiunilor de criminalitate organizată și terorism din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Astfel, potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. Faptul că în art. 2 alin. (1) și art. 12 din lege s-a prevăzut o astfel de competență nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate.

Este neîntemeiată și critica referitoare la încălcarea principiului egalității în drepturi, deoarece acesta vizează egalitatea în drepturi în fața legii a cetățenilor, și nu a procurorilor ca reprezentanți ai Ministerului Public, calitate în care nu pot fi purtători de drepturi subiective proprii. Împrejurarea că un dosar penal este instrumentat în prima fază a procesului de un procuror din cadrul direcției nu este de natură să afecteze în vreun fel egalitatea justițiabililor în fața legii, deoarece, indiferent de structura căreia îi aparține, reprezentantul Ministerului Public are același rol constituțional în activitatea judiciară, de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților cetățenilor.

În sfârșit, nu poate fi primită nici critica referitoare la înfrângerea dispozițiilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la dreptul la apărare, deoarece prevederile legale contestate nu împiedică în niciun fel persoana interesată de a se apăra sau de a se adresa instanței pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime. De asemenea, faptul că legiuitorul a instituit o anumită competență în sarcina Direcției Naționale Anticorupție nu este de natură a afecta dispozițiile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției, cauzele judecându-se după aceleași reguli procedurale pentru toți cetățenii.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003, Curtea constată că este inadmisibilă, deoarece autorul excepției s-a limitat doar la enunțarea ei, fără a arăta în mod concret care anume prevederi din Legea fundamentală sunt afectate și în ce constă aceasta. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și **motivate.**”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 2 alin. 1 lit. a) și art. 12 din Legea nr. 508/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea în cadrul Ministerului Public a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, excepție ridicată de Stelian Buruiană în Dosarul nr. 940/84/2009, conexat la Dosarul nr. 3.527/84/2008 al Tribunalului Sălaj — Secția penală.

2. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 39/2003 privind prevenirea și combaterea criminalității organizate, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 933

din 6 iulie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 188/2000
privind executorii judecătorești**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Pyramid Corporation” — S.R.L. din Ilfov în Dosarul nr. 7.448/94/2009 al Judecătoriei Buftea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 29 iunie 2010 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 6 iulie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.448/94/2009, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Pyramid Corporation” — S.R.L. din Ilfov cu prilejul soluționării unei cauze civile având ca obiect o cerere de recuzare a unui executor judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține în esență că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât nu menționează în mod expres cazurile în care un executor judecătoresc poate fi recuzat, ci face doar trimitere la dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă, care vizează judecătorii, deși între cele două categorii socio-profesionale nu există identitate de situații. De asemenea, consideră că se încalcă liberul acces la justiție, întrucât este îngreunată posibilitatea de recuzare a executorului judecătoresc pentru o atitudine partizană și lipsită de profesionalism. În sfârșit, susține că art. 10 din Legea nr. 188/2000 creează o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate.

Judecătoria Buftea consideră că art. 10 din Legea nr. 188/2000 nu contravine textelor din Constituție invocate de autorul excepției. În acest sens, arată că, în situația în care una dintre părțile implicate în procedura de executare silită are motive de a considera că executorul judecătoresc manifestă o atitudine partizană și lipsită de profesionalism, aceasta poate formula o cerere de recuzare, invocând una dintre situațiile prevăzute de art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă. O atitudine partizană sau lipsită de profesionalism a executorului poate constitui motive de recuzare, dar acestea se încadrează în cele reglementate de dispozițiile art. 29 din Codul de procedură civilă. De altfel, într-o asemenea situație, partea interesată are la îndemână și calea procesuală a plângerii reglementată de art. 53 din Legea nr. 188/2000, fiind astfel respectate accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Cât privește posibilitatea creditorului de a alege executorul care să instrumenteze procedura silită a titlului executoriu, instanța apreciază că o astfel de prevedere nu este neconstituțională,

Întrucât titlul executoriu se înmânează doar creditorului și acesta este singurul care poate solicita executarea silită. De altfel, art. 371¹ din Codul de procedură civilă reglementează în mod amănunțit competența executorului, atribuțiile acestuia și diversele forme de executare silită, oferind părții interesate acces efectiv la justiție prin formularea contestației la executare sau a altor cereri specifice procedurii, fiind astfel exercitat un control judiciar direct asupra oricărui act de executare îndeplinit de către executorul judecătoresc.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: „(1) *Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Piramid Corporation” — S.R.L. din Ilfov în Dosarul nr. 7.448/94/2009 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 iulie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

